

Marc, Marc, Marc, Marc...

Miryam Ferré Alanyà

Encara no sé ben bé per on començar a explicar-vos el gir de 180° que ha donat la meua vida, teòricament, és agafar un bolígraf i començar a escriure mots complicats i estrofaris en una llibreta de fulls en blanc. Potser el millor seria començar pel principi. De fet, la vida m'ha canviat radicalment des que visc a Barcelona.

Jo abans era de poble, d'un poble petit, però que per a nosaltres era gran i meravellós, que tocava amb la frontera d'Aragó.

Tots els estius, vacances i ja no estàvem estudiant a l'institut del poble del costat, quedàvem per anar a la piscina pel matí. Per la tarda jo em dedicava plenament al negoci familiar ajudant als meus pares a portar un bar, situat al centre de la vila. No hagués dit mai que ho trobaria tant a faltar...Ara m'hi passaria hores treballant allí, servint cafès i preparant bocates!

El millor de tot això eren les festes majors. No us podeu imaginar com teníem el carrer! Sí...la veritat és que molts cops jo m'havia de quedar treballant i no podia sortir amb els amics. Que per què no hi anava? Bàsicament perquè em sentia molt culpable veure gent per servir i no ajudar als meus pares, que grans i cansats feien el que podien.

A l'hivern, el bar sempre el tancàvem. Des que va néixer la meua germana petita, la Dària, que el meu pare va decidir passar més temps amb nosaltres i la meua mare no hi va posar cap pega. Durant l'hivern, mentre jo era a l'institut, el meu pare treballava al camp. De primer ho teníem tot de presseguers, cirerers, pruners...Fins no fa gaire temps que ho varem arrencar tot i ho plantarem tot de vinya.

I el bonic que arriben a ser les nits d'estiu al poble? Ni contaminació ni sorolls molestos. El que més m'agradava era estar damunt del petit turó que tenia el poble, estirada a terra, observant els estels. Tot el cel brillant...això sí que ho trobo a faltar! Per aquí Barcelona en prou feines s'hi veu la lluna.

Per què estic vivint a Barcelona? La resposta és senzilla: en Marc. Marc, Marc, Marc, Marc... Em passaria hores dient aquest nom.

Ens varem conèixer a la universitat, tots dos estudiàvem la mateixa carrera, magisteri, i vam coincidir en algunes classes. I el de sempre, l'amic de la teua amiga té una amiga que et presenta a un amic seu, i fins aleshores, no saps que aquest amic dels amics també és amic teu. Des

d'aquell dia que seiem junts a les classes i, bé, ens varem fer inseparables.

En bona nota i el mateix any, amb el títol de professor a la butxaca, vam sortir tots dos de la universitat i vam anar a celebrar-ho amb uns quants amics en un bar que hi havia no molt lluny.

Vaig tornar al poble. En Marc encara no m'havia dit res i jo tampoc, de fet, ni m'agradava ni l'havia mirat d'una altra manera diferent.

- Sònia, tens una trucada –el meu pare, una mica atrafegat per fer els bocates d'uns motoristes, em va llençar el telèfon. El vaig agafar al vol.
- Digui'm? –vaig preguntar mentre portava el cafè de la cafetera al plat i agafava un sobret de sucre amb una cullera.
- Sònia? Sóc la Maria.
- Maria? –vaig pensar una estona –Ah! Maria! Que tal? Com va la nova feina? Fa temps que no sabia res de tu! Conta'm alguna cosa –vaig tornar-li el canvi a un client mentre la Maria va començar a explicar on treballava.
- Me n'alegro molt que tot et vagi bé.
- Gràcies, escolta, no em desviïs del tema, jo t'he trucat per dir-te que el dissabte és l'aniversari de'n Marc, i hem pensat que ja que hereu tan amics...
- Ja hi tornem? Sempre igual...Qui t'ho ha dit? L'Albert oi? Aquest nano no canviarà mai, sempre estava amb la cançoneta aquesta i dient que jo i en Marc tal, i que en Marc i jo allò altre.
- No, no, ens ho ha dit en Marc.
- Ah, bé, doncs així és possible que sí que pugui venir.
- D'acord, fins dissabte. Ah, saps on viu no?
- Sí, sí.
- Doncs a seva casa a les deu de la nit. Petons maca, fins aviat.

Vaig deixar el telèfon al seu lloc i vaig continuar fent cafès.

L'endemà al bar s'hi va quedar la meva mare i la meva germana, mentre que el meu pare i jo vam anar, juntament amb més familiars, al camp per a veremar. El raïm ja estava a punt.

Vaig arribar a casa i em vaig dutxar. Anar al camp és pitjor que estar a una classe amb mil nens esbojarrats i maleducats.

Els dies van passar lents, com sempre. Per fi cap de setmana, plans? Aniversari de'n Marc, a Tarragona.

Vaig arribar-hi puntual, a la festa hi eren tots. Quines ganes tenia de veure'ls! Aquella nit... bé, aquella nit va canviar la meva vida. Serà possible? L'Albert dels trons... Tenia raó. Vaig passar la setmana completa al pis de'n Marc. No sabia com no me n'havia pogut fixar abans, era tan atent, tan romàntic, tan carinyós, tan detallista...

- Jo tenia raó –deia amb to sobrat l'Albert sempre que en Marc i jo ens fèiem un petó.
- Tu sempre la tens, nano! –se'n burlava la Cristina.

Els meus pares ho varen acceptar amb gust el fet de què me n'anés a viure a Barcelona. Sí, sí, en Marc viu a Tarragona, però a tots dos ens va tocar fer de professors molt prop de Barcelona i vam decidir anar a viure plegats.

Ara ni treballo al camp ni al bar, ni veig els estels i amb prou feines la lluna. Només veig a en Marc, vestit amb aquell frac negre esperant-me a l'altar, amb un somriure d'orella a orella. Qui s'imagina un futur millor? Per mi ell ho era tot.